

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

11 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de către procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Bolduratu Vasile, inculpata Buzeu Aurelia și avocatul acesteia, Iovu Tatiana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, în cauza penală privindu-o pe

Buzeu Aurelia Alexandru, născută la 17 iulie 1980, originară și domiciliată în raionul Anenii-Noi, satul Gura- Bîcului.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 04.07.2014 - 30.06.2015;

instanța de apel: 22.08.2015 - 12.11.2015;

instanța de recurs: 05.02.2016 - 11.05.2016.

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30 iunie 2015, Buzeu Aurelia a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și i s-a stabilit pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 2 ani cu executare în penitenciar pentru femei de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de operațiuni patrimoniale pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 90 alin. (1) lit. a) Cod penal, pedeapsa cu închisoarea, stabilită inculpatei Buzeu Aurelia, a fost suspendată condiționat pe termen de probă de 2 ani, cu obligarea să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

S-a încasat de la Buzeu Aurelia, în beneficiul părții vătămate, Oglindă Lidia, suma de 29 865 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a stabilit că, inculpata Buzeu Aurelia, pe perioada anilor 2005-2006, data precisă de către organul de urmărire penală nu a fost stabilită, în municipiul Chișinău, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, care s-a reflectat prin asumarea obligațiilor față de partea vătămată, Oglindă Lidia, de a-

i perfecta actele pentru primirea cetățeniei statului Israel, a dobândit ilicit de la aceasta suma de 1 200 dolari SUA, la care ratele medii de schimb la ziua comiterii infracțiunii constituia 12,48 lei pentru un dolar, în total 14 976 lei, 700 euro la care ratele medii de schimb la ziua comiterii infracțiunii pentru un euro constituia 16,27 lei, în total 11 389 lei și 3 500 lei, cauzând astfel părții vătămate o pagubă materială considerabilă în sumă totală de 29 865 lei.

3. Împotriva sentinței instanței de fond, procurorul a declarat apel, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Buzeu Aurelia să fie recunoscută culpabilă în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, și în baza acestui articol să i se aplice o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții pe un termen de 3 ani și să fie încasat de la inculpata Buzeu Aurelia în folosul părții vătămate, Oglindă Lidia, prejudiciul material cauzat prin infracțiune în sumă de 29 865 lei.

În motivarea apelului declarat, procurorul a invocat blândețea pedepsei aplicate de către prima instanță, care nu corespunde gravității faptelor comise, circumstanțelor cauzei și personalității inculpatei.

Apelantul a indicat că atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul examinării cauzei în instanța de judecată, inculpata Buzeu Aurelia nu a recunoscut vina, refuzând să facă careva declarații pe marginea cazului.

Totodată, a menționat că instanța de fond corect a apreciat probele acumulate la cauza penală din punct de vedere al pertinentei, concludentei și utilității, însă consideră că pedeapsa aplicată de instanța de judecată în privința inculpatei Buzeu Aurelia este prea blindă și nu își va atinge scopul.

3.1. Împotriva sentinței nominalizate a înaintat apel și avocatul Iovu Tatiana în numele inculpatei Buzeu Aurelia, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpata să fie achitată de sub învinuirea înaintată în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În motivarea apelului, avocatul a indicat că consideră concluzia instanței de judecată pripită, fără a fi constatate pe deplin toate circumstanțele cauzei. Instanța de fond a stabilit eronat vinovăția inculpatei, fără însă a examina sub toate aspectele și în mod obiectiv pertinente și veridicitatea probelor administrate în incriminarea inculpatei. Probele pe care instanța de fond își bazează sentința de condamnare sânt insuficiente și urmau a fi apreciate critic de către instanță.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de către procuror

și de avocatul Iovu Tatiana în numele inculpatei Buzeu Aurelia, cu menținerea sentinței atacate.

4.1. În motivarea deciziei, instanța de apel a conchis că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, instanța de fond încadrând just acțiunile inculpatei Buzeu Aurelia în baza dispozițiilor art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, după semnele calificative *escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

Necâtând la faptul că inculpata Buzeu Aurelia, nu recunoaște vina în cele incriminate, instanța de apel a indicat că, vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, este dovedită pe deplin prin următoarele probe administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel și anume prin:

- declarațiile părții vătămate Oglindă Lidia;
- declarațiile martorilor: Cebotari Igor, Oglindă Savelie, Huștiuc Mihail;
- plângerea părții vătămate Oglindă Lidia, privind sesizarea despre săvârșirea infracțiunii de către Buzeu Aurelia (f.d. 4, vol. I);
- informația „902” (f.d. 13, vol. I);
- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din prin care martorul Cebotari Igor a recunoscut-o după fotografie pe Buzeu Aurelia (f.d. 97, vol. I);
- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din prin care partea vătămată Oglindă Lidia a recunoscut-o după fotografie pe Buzeu Aurelia (f.d. 98, vol. I).

Instanța de apel a indicat că, argumentele invocate de către avocat în numele inculpatei Buzeu Aurelia, sunt absolut nejustificate.

În această ordine de idei, instanța de apel a reținut că obiectul material al infracțiunii de escrocherie este format din bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 190 Cod penal, are următoarea structură:

- 1) fapta prejudiciabilă alcătuită din două acțiuni (inacțiuni):
 - a) acțiunea principală, care constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, acțiunea de sustragere a lor;
 - b) acțiunea sau inacțiunea adiacentă, care constă, în mod alternativ, în

înșelăciune sau în abuz de încredere;

2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv;

3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

În art. 190 Cod penal, noțiunea „dobândire ilicită”, are sensul autentic de „sustragere”. Nu există nici un temei de a afirma că escrocheria nu este o infracțiune săvârșită prin sustragere.

Prin intermediul înșelăciunii sau al abuzului de încredere făptuitorul exercită o influențare psihică asupra conștiinței și voinței victimei care, ca și cum cedând bunurile sale făptuitorului, presupune în mod eronat că ultimul este îndreptățit a le lua. În astfel de situații nu se pune la îndoială că se lezează libertatea manifestării de voință, concretizată în facultatea persoanei de a adopta, în mod nestingherit, decizii privind dispunerea de bunurile care se află în posesia sa. Deși, în aparență, victima își transmite bunurile benevol către făptuitor, aceasta nu este decât o „prezentare scenică” făcută cu scopul de a demonstra celor din urmă (*deseori, inclusiv „martorilor oculari” care fac parte din același grup infracțional*) caracterul „legitim” al tranzacției efectuate.

Latura subiectivă a infracțiunii analizate se manifestă, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. De asemenea, la calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate.

Astfel, instanța de apel a reținut că, la caz, au fost întrunite elementele infracțiunii de escrocherie, deoarece înșelăciunea ca element al escrocheriei se poate manifesta prin prezentarea unor date false sau prin ascunderea unor informații a căror anunțare era obligatorie, care se poate referi atât la personalitatea infractorului sau a altor persoane, cât și la unele obiecte, fenomene, care puteau fi îndeplinite pe cale verbală, în scris ori folosind ambele căi simultan.

Instanța de apel a indicat că, din probele cercetate s-a stabilit cert că inculpata a dobândit bani în mai multe rate în sumă de 1 200 dolari SUA, 700 și 3 500 lei, de la partea vătămată Oglindă Lidia, cu intenția de a obține profit, înșelându-o și anume prin asumarea obligațiilor față de partea vătămată Oglindă Lidia, de a-i perfecta actele pentru primirea cetățeniei statului Israel, fapt confirmat atât prin declarațiile părții vătămate cât și a martorilor.

Astfel, intenția inculpatei a fost de a însuși, sustrage banii cu scop de profit, realizându-se atât latura obiectivă, cât și subiectivă a infracțiunii imputate, prin faptul că, inculpata încă la momentul intrării în posesia acestor bani avea drept scop însușirea lor, neavând de gând să-și îndeplinească angajamentul asumat față de partea vătămată.

În acest context, instanța de apel a reținut că înșelăciunea s-a manifestat prin faptul că, inculpata a invocat părții vătămate pretextul că are cunoștințe și posibilități de a-i perfecta actele pentru primirea cetățeniei statului Israel și de a o ajuta ca să plece în Israel, ceea ce respinge afirmațiile avocatului, precum că acesta din urmă nu a comis infracțiunea imputată și că nu este probată vinovăția ei.

Instanța de apel a indicat, prima instanță corect a reținut că este cert faptul că inculpata Buzeu Aurelia încă la momentul intrării în posesia banilor de la Oglindă Lidia, avea drept scop însușirea lor și nu avea de gând să îndeplinească angajamentul asumat, și anume perfectarea actelor necesare pentru plecarea în Israel.

La fel, existența infracțiunii de escrocherie s-a manifestat și prin faptul că victima a fost indusă în eroare prin reprezentarea greșită a situațiilor și împrejurărilor, producându-și efectul și anume că partea vătămată a crezut-o pe inculpată că poate să o ajute cu perfectarea actelor pentru plecare în Israel și a transmis sumele de bani solicitate de inculpata Buzeu Aurelia.

Totodată, inculpata a avut destul timp pentru a restitui suma de bani părții vătămate timp de 10 ani, în cazul că nu a avut intenția de a însuși suma respectivă, ducând-o în eroare referitor la plățile efectuate pentru întocmirea documentelor.

Instanța de apel a respins argumentul avocatului precum că, declarațiile părții vătămate și a martorilor sunt contradictorii, deoarece acestea coroborează între ele și dovedesc culpabilitatea lui Buzeu Aurelia în comiterea infracțiunii de escrocherie. Totodată, faptul că aceste persoane nu țin minte cu lux de amănunte ce a avut loc la momentul comiterii infracțiunii, este cert deoarece au trecut aproape 10 ani de atunci, și că sunt în relații apropiate cu partea vătămată nu pune la dubii veridicitatea declarațiilor acestora. În același timp, deși partea apărării infirmă învinuirea adusă, nu a prezentat instanței nici o probă în apărare.

Așadar, instanța de apel a conchis că s-a demonstrat cu certitudine că Buzeu Aurelia a săvârșit fapta prejudiciabilă de escrocherie. Partea vătămată considera că banii remiși inculpatei o vor ajuta să-și perfecteze actele pentru a pleca în Israel, însă Buzeu Aurelia a însușit suma totală de 29 865 lei, fără a-și ține promisiunea și la momentul când partea vătămată i-a refuzat achitarea unei alte sume de bani solicitate de inculpată, inculpata a dispărut, nu răspundea la telefon, iar ulterior și-a schimbat și numărul de telefon, partea vătămată fiind nevoită să o caute cu ajutorul poliției. Prin acțiunile sale ilegale, Buzeu Aurelia i-a cauzat părții vătămate Oglindă Lidia, un prejudiciu material considerabil, care se află în legătură directă cu fapta prejudiciabilă comisă de inculpată, care i-a prezentat fals

realitatea părții vătămate. Astfel, în acțiunea lui Buzeu Aurelia se regăsește latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie.

Totodată, în speță se regăsește și latura subiectivă a infracțiunii, manifestată prin vinovăție sub formă directă și scopul de cupiditate - or, scopul acțiunilor lui Buzeu Aurelia era dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, fapt confirmat prin comportamentul inculpatei, care a însușit banii și a dispărut, fără a anunța partea vătămată.

Totodată, instanța de apel a indicat că argumentele indicate de către procuror nu și-au găsit confirmarea la judecarea apelului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii contestate în partea individualizării și stabilirii pedepsei.

Afirmațiile procurorului precum că, instanța de fond incorect a individualizat pedeapsa și greșit a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, instanța de apel le-a considerat neîntemeiate, or, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Astfel, instanța de apel a conchis că, concluzia instanței de fond corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de individualizare și stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legii.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar, de către procuror, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, prin care se solicită casarea parțială a hotărârii în partea ce ține de aplicarea pedepsei pentru infracțiunea imputată, cu excluderea art. 90 Cod penal din pedeapsa aplicată.

În motivarea recursului ordinar, procurorul menționează că, hotărârile anterioare sunt ilegale, încălcând principiul proporționalității, care stabilește quantumul pedepsei în funcție de gravitatea infracțiunii și vinovăția inculpatei.

Totodată, recurentul invocă că, infracțiunea imputată inculpatei este una gravă, vina nu și-a recunoscut-o și anterior a fost condamnată în săvârșirea infracțiunilor similare.

5.1. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs și inculpata Buzeu Aurelia, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri, potrivit căreia fie achitată în comiterea infracțiunii imputate.

Recurenta indică că, hotărârile anterioare sunt bazate pe presupuneri și nu au stabilit cu certitudine în acțiunile inculpatei componența infracțiunii imputate.

5.2. La 01 martie 2016 a depus recurs avocatul Iovu Tatiana în numele inculpatei Buzeu Aurelia și la 30 martie 2016 inculpata, prin care solicită casarea deciziei contestate cu achitarea inculpatei.

În motivarea recursurilor se indică că:

- instanțele ierarhic inferioare greșit au apreciat probele înaintate de către apărare;

- lipsește latura obiectivă a infracțiunii imputate inculpatei în raport cu acțiunile săvârșite de către aceasta;

- instanțele ierarhic inferioare au încălcat principiul egalității armelor și respectării contradictorialității procesului de judecată, prin faptul că, au motivat soluția prin prisma probelor aduse de către acuzare și a ignorat neargumentat probele apărării.

6. Examinând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei și temeiurile invocate, Colegiul penal concluzionează că, acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

6.1. Referitor la recursul declarat de către procuror.

În recursul ordinar, procurorul invocă în drept temei de casare a deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, precum că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În fapt, motivele aduse de către autorul recursului, se referă la dezacordul cu aplicarea pedepsei prea blânde, considerând că nu sunt prezente toate condițiile pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, și anume că infracțiunea săvârșită de către inculpată este una gravă, nu și-a recunoscut vina și anterior a săvârșit infracțiuni similare.

Colegiul penal menționează că, instanța de apel corect a aplicat art. 90 Cod penal, iar faptul că, infracțiunea săvârșită de către inculpată este una gravă nu este temei prevăzut de legea penală pentru neaplicarea art. 90 Cod penal.

Astfel, conform prevederilor art. 90 alin. (4) Cod penal, suspendarea executării condiționate a pedepsei, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni grave.

Totodată, Colegiul penal menționează că o condiție prevăzută expres în art. 90 alin. (1) Cod penal, constituie concluzia instanței de a dispune neexecutarea pedepsei aplicate, dacă în termenul de probă pe care l-a fixat, inculpatul nu va săvârși o nouă infracțiune.

Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia.

Colegiul penal, indică că în formarea convingerii, instanța de apel a ținut cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a inculpatei înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractoarei, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În prezența circumstanțelor descrise, Colegiul penal consideră legală concluzia instanței de apel referitor la aplicarea dispozițiilor art. 90 Cod penal, deoarece pedeapsa stabilită de instanța de apel, este proporțională faptelor comise de către inculpată.

În consecință, raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-417 Cod de procedură penală, iar recursul declarat, este vădit neîntemeiat și se apreciază ca inadmisibil.

6.2. Referitor la recursul declarat de către inculpata Buzeu Aurelia.

Colegiul penal atestă că, recurenta și-a întemeiat recursul pe temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Din textul recursului rezultă că, recurenta critică hotărârea instanței de apel invocând, că instanța de apel a ignorat faptul că declarațiile părții vătămate sunt contradictorii în raport cu probele administrate la dosar.

Colegiul penal reiterează, că argumentele invocate de către inculpată au fost invocate și în instanța de apel cărora le-a fost dat o apreciere justă, fiind argumentate atât în fapt, cât și în drept și descrise la pct. 4.1. al prezentei decizii.

Astfel din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la judecarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și

veridicității lor, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatei, în săvârșirea infracțiunii imputate. Mai mult, conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat în textul deciziei instanței de apel, iar temeuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală.

Așadar, Colegiul penal ține să menționeze că, din textul recursului declarat se evidențiază că de fapt autorul descrie dezacordul acestuia cu faptul că instanțele ierarhic inferioare au dat o apreciere critică probelor administrate în această cauză penală, însă nu argumentează ilegalitatea hotărârii instanței de apel din punct de vedere al erorilor de drept invocate, și anume că acțiunile inculpatei nu întrunesc elementele infracțiunii imputate.

În același context, în vederea respingerii argumentelor invocate în recurs, privitor la chestiunea de apreciere a probelor, Colegiul penal amintește că, la etapa judecării recursului, nu se analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpata Buzeu Aurelia.

6.3. Referitor la recursurile declarate de către inculpata Buzeu Aurelia la 30 martie 2016 și avocatul acesteia, Iovu Tatiana din 01 martie 2016.

Colegiul penal menționează că, potrivit art. 422 Cod de procedură penală, termenul de declarare a recursului ordinar este de 30 zile de la data pronunțării deciziei.

Așadar, în prezenta speță Colegiul reține că, prin scrisoarea de însoțire a Curții de Apel Chișinău, copia deciziei motivate a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, i-a fost expediată apărătorului inculpatului, la 10 decembrie 2015 (f.d. 79, vol. II). Totodată, Colegiul evidențiază că atât inculpata cât și avocatul acesteia au fost prezenți în ședința de judecată din 12 noiembrie 2015, când a fost pronunțat dispozitivul deciziei, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată din data respectivă (f.d. 57-63, vol. II).

Apărătorul inculpatei, Iovu Tatiana a declarat recurs ordinar la 01 martie 2016, fapt confirmat prin mențiunea despre dată de pe amprenta ștampilei Curții Supreme de Justiție, secția scrisori și audiență (f.d. 94, vol. II).

La 30 martie 2016, inculpata Buzeu Aurelia, la fel declară recurs ordinar, fapt confirmat prin mențiunea despre dată de pe amprenta ștampilei Curții Supreme de Justiție, secția scrisori și audiență (f.d. 103, vol. II).

Prevederile alin. (2) și (3) art. 230 Cod de procedură penală stipulează că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen. La calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

Revenind la prezenta speță, Colegiul penal constată că, luând în considerație faptul stabilirii datei depunerii recursului ordinar de către apărătorul inculpatei, la 01 martie 2016 și cel al inculpatei depus la 30 martie 2016, termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar a expirat la sfârșitul zilei de 18 ianuarie 2016.

Astfel, Colegiul penal nu se va expune asupra recursurilor declarate de către inculpata Buzeu Aurelia la 30 martie 2016 și avocatul acesteia, Iovu Tatiana din 01 martie 2016.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal, conchide că termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar a fost depășit, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursurilor, ca fiind declarate peste termen.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 2), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de către inculpata Buzeu Aurelia la 30 martie 2016 și avocatul acesteia, Iovu Tatiana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Buzeu Aurelia Alexandru*, ca fiind declarate peste termen, iar recursurile ordinare declarate de către inculpata Buzeu Aurelia la 06 ianuarie 2016 și procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Bolduratu Vasile, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Publicarea integrală la **02 iunie 2016**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan